

Lovforslaget til Del den 13. Oktober 1921, var til Trods for lidt Betænkelighed fra en enkelt Side af en saadan Karakter, at Justitsminister Rytter kunde takke for velvillig Modtagelse, og den var saadan, at Redaktionen af Tidsskriftet „Sygeplejen“ fandt sig foranlediget til at udtale, at formentlig vilde Lovforslaget i den indeværende Rigsdagssamling blive ophøjet til Lov. Det skulde nu ikke gaa saa heldigt, og Rigsdagssamlingerne 1922—23 og 1923—24 forløb, uden at man paa ny fremsatte Lovforslaget. Naar det ikke blev Tilfældet, maa man næsten formode, at Grunden var den, at Hr. Rytter ikke selv troede paa Muligheden af Gennemførelsen. Men nu har heldigvis den højtærede Indenrigsminister, under hvem nu Sundhedsvæsenet sorterer, fremsat Forslaget i uændret Form, og atter er hele Sygeplejeverdenens Øjne rettet mod Landstinget.

Det er vel ikke for meget at sige, at sjældent er et Lovforslag blevet fremsat med saa enig en Tilslutning fra Sagkundskabens Side som dette. Det er nemlig ganske enslydende med det Forslag, som Medicinalkommissionen udarbejdede, og der er saa vidt mig bekendt ikke een af de ca. 7 000 Sygeplejersker, vi har her i Landet, som har hævet Røsten derimod, medens alle de ledende indenfor Standen offentligt har udtalt deres Glæde over at se Lovforslaget fremsat og deres ivrige Ønske om at faa det gennemført i uændret Form, idet de har udtrykt deres sikre Tro paa, at dette Lovforslag vilde betyde en Højnelse af deres Stand og en Forbedring af deres Kaar, begge Dele ikke alene til Fordel for dem, men virkelig ogsaa for hele Samfundet. Endvidere ønskes Statsanerkendelse og den 3-aarige Uddannelse af Sygekasserne. Det Udvalg, som i 1921 blev nedsat, modtog, som Medlemmerne ved, en Række Anmodninger fra forskellige Sygekasser om, at den høje Rigsdag vilde vedtage Lovforslaget i den af Medicinalkommissionen affattede Form; Sygekassernes Bestyrelser udtaler, at man maa ønske Medlemmerne den bedst mulige Sygepleje, og den kan kun opnaas gennem en gennemgribende og forskelligartet Uddannelse. Den 3-aarige Uddannelse ønskes endvidere af Lægerne, hvis uundværlige Hjælpersker Sygeplejerskerne er. Vi har ganske vist set, at en enkelt Undtagelse har stukket Hovedet frem, en eller anden ældre Landlæge, som har udtalt en anden Opfattelse, men det kan selvfølgelig ikke undre os; der vil altid være nogle, især ældre, der ikke kan følge med Tiden, og som ikke kan forstaa Frem-

skridtet. Den Modstand, som i 1921 kom til Orde, skrev sig fra nogle Sygeplejeforeninger. Hvad de frygtede for, var, at den bedre Uddannelse skulde skabe Krav om højere Løn og hindre Tilgang til Landet; ja, man gik endogsaa saa vidt, at man udtalte Frygt for, at det skulde hindre Tilgang til selve Faget. Denne Frygt, som jeg her sidst nævnte, tror jeg man kan sige var grebet helt ud af Luften. Det forholder sig nemlig saaledes med Sygeplejerskernes Uddannelse, at den for de allerflestes Vedkommende, altsaa paa ganske faa Undtagelser nær, foregaar paa Hospitalerne og ikke koster dem Penge; de er Hospitalernes Elever og Hospitalernes Arbejdskraft og faar deres Løn derfor. Nej, man maa langt snarere antage, mener jeg, at Tilgangen forøges, naar Standen højnes, og hvis man i den Anledning vil sige — det har man ogsaa hørt blive fremført —, at saa vil Sygeplejerskerne vel sagtens blive saa fine, at de ikke vil lade sig bruge i Fattigpleje, at de ikke vil gøre det grove Hjemmearbejde, som kan forekomme i saadan Pleje, saa forekommer det mig, at ogsaa en saadan Udtalelse maa man alvorligt tilbagevise. Det er kun en løs Formodning, man har intet som helst Bevis for den, thi vi har i mangfoldige Tilfælde set, at Hjemmesygeplejerskerne har haft den 3-aarige Uddannelse og til Trods derfor har gjort et overordentlig stort og opofrende Arbejde i Hjemmepleje. Jeg mener ogsaa, det er urigtigt at fremkomme med en saadan Formodning, naar man tænker paa de Tusinder af Sygeplejersker, der Dag ud og Dag ind yder et uselvisk og opofrende Arbejde. Og mange af de ældre, der har følt Savnet af en tilstrækkelig god Uddannelse, udtaler nu højt og lydeligt, at de maa ønske og kræve, at de unge faar denne bedre Uddannelse, den 3-aarige Uddannelse. Det er virkelig al Anerkendelse værd, at disse ældre Kvinder ikke snæversynet siger: De unge kan vel nøjes med at lære det samme, som vi har maattet nøjes med, men at de saa helt og fuldt forstaa, at Tiden ikke staa stille, at Kravene ikke kan standses, Kravene om en Uddannelse, der gør, at man bedre kan udfylde sin Plads som Sygeplejerske.

Saa er der endelig den Mulighed, som der er udtalt Frygt for, at den større Uddannelse skulde fremkalde Fordring om højere Løn. Dertil vil jeg sige, at det er virkelig ogsaa for manges Vedkommende fuldt berettiget. De fleste Landsygeplejersker har en aarlig Løn af mellem 1 000 Kr. og 1 800 Kr. Man siger saa nok, at de faar